

Trong Mưa lá mới

Bây giờ thì gió lao xao trên hàng cây, buổi sáng trong gió đã có hơi lạnh của mùa đông. Lá thép mình run nhẹ và những con chim nhỏ còn luyến tiếc giấc ngủ muộn không thấy đi tìm nơi sớm. Con đường dốc trượng thẳng tắp hàng cây vươn những tàn xanh sau mùa mưa, màu mỡ của lá của cái bắt đầu một đời sống nhỏ nhỏ. Thụy đi qua những gốc cây, mùi cỏ nhẹ nhàng ướt đầm sương đêm. Ngọn đèn đường thả bóng lá trên mặt nhựa hắt hiu, loáng thoáng những

chiếc áo dài ẩn bên một góc phố mờ, thành phố có dáng dấp cơ ro của người du khách mới đến miền cao. Con đường trở nên sâu và hun hút trong vùng sương loáng, không có tiếng chim hót nữa lên khoảng đường buồn, đổi thay như cái ngoảnh mặt hồ nào tĩnh lặng bất gặp và có chút gì len nhẹ vào hồn như con sóng vỗ. Vài chiếc áo trắng đi ngược chiều, những cô nữ sinh nép sát vào nhau tóc bay mềm như tơ. Thụy thoáng nghe mùi hương của bông sứ trắng bên bờ tường. Thụy đến trường sớm hơn mọi ngày, bầu trời thấp trên mái ngói cũ, ngôi trường buồn từ khung cửa tối. Lối đi dẫn vào lớp học trải đầy xác lá và những thân dầu cao lên ngêu. Đêm qua gió thổi về làn rụng lá vàng, Thụy nghe chân mình dẫm lên từng cành lá gãy vụn. Và những viên sỏi nhỏ của một buổi sáng bu

Lớp học của Thụy ở trên lầu nhìn ra là vòm lá, những cành cây màu xanh. Mù hoa vàng của cành lá liễu làm không trời cao và sáng hơn. Màu nắng mới vừa lên hãy còn yếu ớt rải trên tàu lá xanh non, chiếu lên bề tường những cái bóng tròn nhỏ lay động. Thụy lặng ngắm ngoài tàu trời xa. Mây trắng trôi ngang trường trên những đỉnh cây già, hững hờ ngày tháng như tàu ngói cũ đã có từng mảng rêu. Con chim sẻ bay xuống đậu trên lan can, đôi mắt tròn nâu của nó buổi chiều mùa hạ đi vào lòng Thụy với những nỗi buồn. Tiếng kêu vang nhỏ như mẹ cười xa với một lời hay Thụy nghe đầu tiên trong buổi sáng này. Gió vẫn qua từng khung cửa trống, Thụy thấy cái lạnh luồn trong thân thể ôn đềm và hơi se sắt.

Cung quay qua bảo :

- Lạnh lắm không Thụy?

Thụy gật đầu:

- Hình như gió mùa đông.

- Để Cung đóng cửa nhé!

- Thôi Cung đừng đóng.

Thụy thích nhìn ở ngoài kia của nắng nắng và lá liễu.

- Mẹ mông trong giờ học

là bị phạt đấy.

Thụy cười:

- Chưa lần nào, do đó chả bao giờ Cung t. ấy Thụy học giỏi cả.

Thụy không hiểu được lòng mình ở khoảng thời gian gần đây, những ngày mưa bay ngoài cửa lớp, chỉ nỗi buồn đến với

mình bắt chẹt.

- Thụy nghĩ gì trong lúc ấy?

- Nhiều thứ, có khi chả nghĩ gì hết, tưởng như rơi

ở khoảng hư không.

- Thầy nhìn mình đó, chép bài đi Thụy.

- Ồ! đến đâu rồi-Vòng trục giao và góc định hướng.

Trên bảng đầy những vòng tròn, những đường thẳng kẻ bằng phấn màu giao nhau và từng công thức đóng khung. Thụy nghe thương mình quá. Ấy cố gắng trong một năm có nhiều nỗi buồn nhớ Thụy....

Khi tiếng chuông reo vang, thầy hẹn lại giờ sau, học trò ùa ra khỏi những ô cửa, ồn ào suốt dãy hành lang. Một vài đứa bạn kêu xuống cầu lạc bộ, Thụy lắc đầu. Cung ngồi lại vẽ cho xong những vòng tròn. Ở bên kia trường sân rộng lớp học bớt lạnh lẽo hơn trong ánh nắng hồng ấm. Thụy thấy lớp học của mình ngày xưa, những năm về trước. Khuôn mặt bạn bè, của những đứa đã ra trường, bàn ghế cũ, vết thối trong vôi vữa. Tờ lá xanh con đường trước mặt phủ xuống những ngày xưa. Những cơn chim thật đẹp trong vườn cây, trên dây điện mắc giữa lòng thành phố, tiếng hát làm bạn Thụy ngẩn ngơ. Quà hạ với hoa phượng đỏ chói chang, lưu bút và buổi chia tay có giấy kẹo nhiều màu....

Sân trường buổi sáng non như khu vườn yên lặng có
trông nhiều cây. Lối đi trải nhựa đen, người lao công già
vừa gom lá chột và những vụn giấy đỏ đi. Qua tàn lá vài
đáng thầy cô đi ngược từ dãy lớp cuối lên văn phòng, bóng
nhỏ trong nắng. Đời sống quen thuộc, đều đặn bình như
thứ lại ở tầm tay, và lý tưởng đáng kính. Cung đến bên

Thụy, nụ cười lơ lửng có ý nghĩa nào
của nó. Những lần hai đứa đứng trước
cổng trường con gái, bên hàng dậu đỏ.
Đuôi con mắt thật dài, bờ tóc nghiêng
trên vai, một bóng người trong buổi
chiều chao đi những bước buồn tênh.
Buổi tối đi học về, ghé vào góc quán
cà phê động ở đầu lối, điệu tấu học bên
và khói làm cay trong cơn mắt. Bên

ngoài là một cơn mưa rét ngọt. Mưa rơi dài qua ánh đèn
vàng, nhạt nhòa khuỷu của làm vỡ những cái bóng bóng trên
đường. Ngồi trong bóng tối, tình ca như vỗ về... thương em
khi yêu lần đầu, thương em lo âu tình sau... xin cho yêu
em nồng nàn, dù tháng năm buồn vui bằng hoàng.

Thụy nhìn về phía góc cây, mấy tên học trò lớp nhỏ
đang đuổi nhau cười đùa. Tiếng cười vỡ ra và loảng mầu.

- Hồi mưa bình cũng hay rụng bất trong sân tó
trườn cỏ quăn áo lấm tẩm xác lá nhỏ và bụi.
- Nhưng đó có lần Thụy đo sân đá rạch nát cả bàn
tay.
- Và Cung đã c ép bài dùm Thụy để đổi lấy gói me

Ngày xưa bao giờ cũng vui. Có những cái nhớ lại
rất buồn cười mà hơi xót xa. Thầy cô lớp nhỏ trong giờ học
gần tan, những lúc phát run khi bị hỏi bài hay trước sự

đốt của thầy giám thị. Bao nhiêu năm gần như quên lãng.
Thời gian qua nhẹ nhàng như chớp mắt.

Gió bớt lạnh. Có vài cây điệp lá chưa ra đủ, mùa
thu còn tro cành khẳng khiu. Thụy thấy mấy trái khô nhỏ
quay quắt nhẹ hồng trong lá non từ đó như có cõi buồn
một niềm luyến tiếc. Mùa hè kéo dài trong những ngày mưa
buồn. Nằm trong phòng nhìn ra bầu trời sẫm tối đầy hơi
nước. Nhớ bạn bè, trường lớp, cổng vào và những trái cầu
xoay tròn trong gió. Một lần đi ngang trường, cây phượng
vĩ rụng lá buồn trong mùa gió chồm thu. Những cành trụi trơ
của dáng trời chiều tụ tụ hiu quạnh, gầy guộc như cột sự
đợi chờ. Chỉ thoáng thấy bóng của người giữ trường vừa
mất hút ở cuối dãy hành lang. Có mọc đầy xanh cả một hồ
tượng. Bức tượng giữa sân vẫn mang cái buồn trầm mặc tuyệt
vời. Ở đó hầu như có một đời sống nào cách biệt xa xôi.
Ngồi trường khép lại những khnng của màu vàng, bàn gỗ
chắc dày bụi bám, đã thấy chim tha rác về trên ngói. Qua
đường, gốc lộn trên vỉa hè ở những ngày cuối năm học,
bạn Thụy kéo ra quan nước. Buổi sáng ngồi bên lề đường
nhìn thiên hạ, trời lất phất mưa bụi
bay. Những hạt mưa nhỏ bám lên tóc
trên áo. Lá dong đưa một dáng trời
ôu, một thành phố có nhiều kỷ niệm.
Những con dốc nhiều thông, mùa mưa
và hương mimosa thoảng trên đường.
Đời thì thò thẩn.

Mưa rơi trên tóc anh
Cả một buổi sáng buồn

Hàng cây gầy lá nhỏ
Nghe lòng mình chơi vơi
Mưa rơi trong mắt em
Con đường về hôn nào
Lá vàng bay nhiều quá
Mùa cũng thấy rung rung.

- Cung còn nhớ bài thơ mình làm trên lề đường
không ?

- Nhớ bài thơ của một buổi sáng tuyệt đẹp. Lúc
đó tên nào cũng đầy một trời mơ mộng, nhất là Thụy.

- Sao Cung biết ?

- Cung thấy mắt Thụy chớp chớp, vuốt những hạt
mưa trên tóc rồi nói mưa rơi trên tóc em. Thụy cơ tóc cô
nào thế ?

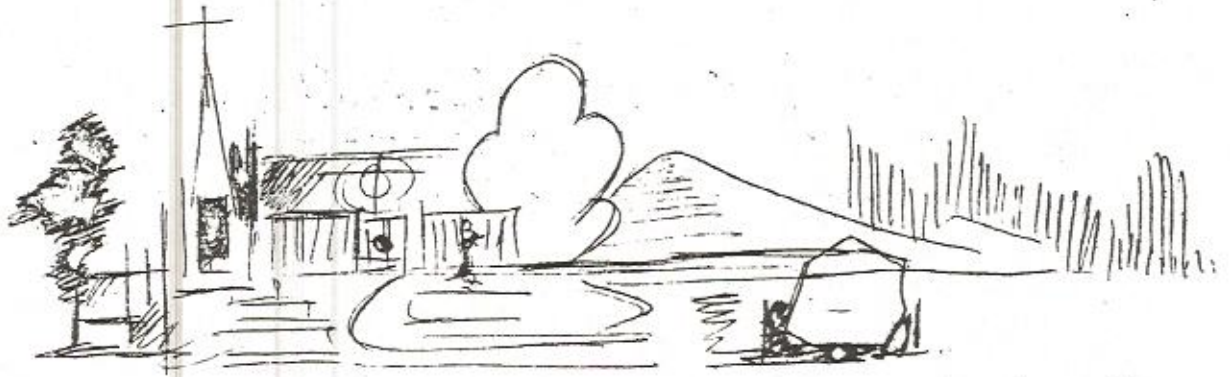
- Chẳng có ai.

- Sao, chỉ mình em đi qua đời anh, cái cô học
trường gì đó.

- Ché Cung không có à, làm như ta ngây thơ cụ.

- Vậy thì thế.

Cung không nói gì nữa. Thụy nhớ mấy đứa rất rất
thân. Bạn bè không còn được ở lại trường học năm cuối.
Ngậm ngùi trong lần chia tay, buổi tiệc nhỏ và những cái
xót xa. Ở lại ráng học tào đĩ - Những lá thư gửi về viết
củ bãi tập "...Bãi cát dài trong ánh nắng vàng hank và
những cơn sóng rì rào. Bọn tao ăn cơm có pha mùi cát nữa
lần trong gió biển. Đêm khuya ngồi gác một mình nghe tiếng
gió đánh vào vách, mưa qua một vùng trời mây mù, nhớ tụi
bây và thành phố buồn khóc. Tụi tao chẳng còn gì cả, mất
mất của nhiều..." Đoạn thư làm Thụy xúc động thương bộ

bò vô ngàn, cái gì rồi cũng sẽ qua đi giữa cuộc sống mới, dù làm cho lòng ta chát ngắt nỗi buồn, có phải thế không ?

Cung vẽ những hình mờ mờ lên tường, một chút rồi xóa đi. Cung nhớ ra điều gì, ném viên phấn qua cửa sổ nhìn ra cây:

- Cung thấy vài bông điệp vàng mới nở hột sáng này khi đi ngang cổng trường.

- Bông điệp bắt đầu nở và trời đang vào mùa đông.

Những chùm hoa vàng rực rỡ hơn nắng ấm. Trong gió đông có nghe chút rạo rạo của mùa xuân sang. Niềm vui như đôi mắt mơ về một màu áo học trò trên phố. Các trường chắc sẽ vui hơn ở vòm màu vàng đó, chim chóc kéo nhau về từng bầy lần nghiêng đổ những cánh hoa tàn. Hoa rơi tan tã làm vàng trắng cỏ trong sân. Ở đâu rồi cũng có nỗi buồn, sự phân ly làm đau nhói tâm hồn như vết thương. Mùa xuân, mùa hạ tiếp nối hoài và mùa xuân này có còn vui như ngày xưa không? Một khoảng xa vời. Thấy nghe âm vang tiếng cười như hồ của mùa hoa nắng cũ. Những ruộng đồng xanh mướt tốt tươi, cánh diều ôm gió trong buổi chiều làng mạc nhỏ, mây trôi từ đống rùng xa về trên ngọn cây già. Tung tăng áo mới, con đường san sát loài hoa đại quốc hương. Bao tiền lì xì bằng giấy đỏ và những trò chơi đầu xuân nhiều hoa nhỏ cài trên tóc...

- Gần đến mùa xuân nữa rồi. Tất niên nữa này, lớp mình phải chơi cho lớn, bạn bè chắc chỉ còn lần cuối cùng để vui vẻ với nhau.

- Cung nghe nói tên trưởng ban văn nghệ chỉ chơi làm, không biết bản ta có mục gì đây.

Ở trong sân một đám học trò kéo qua lối nhựa lau rồ đẩy nhau để giành trái banh lăn trên cỏ. Tiếng la và tiếng cười đùa vờ ra phía sau làm con bướm nhỏ lượn. Bên những cánh hoa búp hồng hồng sợ bay cao.

Hành lang im vắng khi giờ học tan. Học trò ra về hết chỉ còn Thụy và Cung lững thững phía sau. Đám bụi nhỏ bắt lên theo chân hai đứa, người lao công ngoắc tay bảo đi nhanh để còn đóng cổng. Hoa dầu thấp thoáng trong nắng, những lá chàm gói học theo thân dầu làm xanh như một lớp nhung. Dãy nhà nó trống với những cây cột còn gói nó nốt phần. Cảnh lan hoa hậu nở hoa tím bẻ rào, Thụy nhớ quê nhà mình từ đây ngày mùa đông. Sáng sớm thức riắc nhìn ra khung cửa đã thấy hoa nở rộ, màu tím hồng lẫn trong sương mù chưa tan, tưởng như một huyền thoại thật buồn. Buổi chiều cô bé lẳng lặng thường sang chơi, hai đứa đứng dưới cây mà ngắm trời chiều đi nhẹ trên những lá sồi đông trước ngõ và Thụy đã bẻ những cành hoa lan trạc cho cô bé, rồi cả hai nhìn nhau cười.

Khi đi ngang cổng, Thụy nghe tiếng còi nhèn của người gác cửa. Cảnh cổng sắt nặng nề đóng kín để lại tiếng kêu vang trên đường. Ngày học đã qua, ngày mai và còn bao nhiêu ngày như thế nữa, rồi thôi. Ngày học cuối chắc có nhiều lời bùi ngùi. Thụy tưởng như nghe tiếng kêu ran của loài ve rặng trên đỉnh cây phượng trở đầy bông. Hình rời như cánh chim bé tổ và bay đi trong cửa, khi trời bắt đầu có những cơn mưa. Rồi thời gian sẽ đưa ta về trường xưa để luyện tiếc, lên hồn

nghe nhịp đập của trái tim, thấy tháng ngày làm rêu thêm màu ngói và các phòng chắc cũng già đi một chút.

Thủy nói cho Cung nghe điều mình vừa nghĩ thì Cung ngắt lời:

- Thủy hay nghĩ xa xôi quá, nói nghe buồn. Trong niềm vui bao giờ cũng có nỗi buồn theo sau. Bây giờ còn gần gũi lắm, nếu ta nghĩ tới tương lai đã có một chia lìa ngày tháng cũ, thật một quá khứ một kỷ niệm trong đời.

Bầu trời giăng mây trắng đục lấm lấm hạt khế đường. Gió thổi lá nhỏ bay trên lối đường tấp vào tường. Và những hạt mưa rớt xuống.

Con mưa muộn còn sót lại khi trời đã sang mùa. Lúa một chút rồi dứt không làm ướt mặt đường, chỉ đủ thấm những cọng tóc phủ loa xòa trước trán. Ở khung cửa kính của ngôi nhà gần, những dây tóc tiên phủ xuống lụa thưa vài cánh hoa tím, cô gái đứng trên ban công thả mắt trên những chiếc lá vàng rơi tả khi ngọn gió qua non như một bức tranh dầy mơ mộng.

Khi đến ngã tư Cung rẽ sang con đường đi về nhà mình. Dứng ở đây cũng trông thấy sân thượng có nhiều hoa và những khung cửa kính màu xanh.

Cung nói nhỏ:

- Buổi chiều mình lên thư viện học, hôm nay ở sáu. Cung tới chỗ Thủy đi. Thủy cười và nhớ đến đôi mắt của thư viện hôm nào. Đôi mắt ấy làm Cung nghiêng nghiêng

tâm hồn trên những bậc thềm
vui, lòng rộn ràng qua những
con đường, với nhớ nhung
trong ngày gió lớn.

Và em yêu dấu, hình
bóng của một thành phố xa
xôi, bây giờ có lẽ em đang
sua soạn cho một ngày học
mới. Thụy nghe một con sóng
nhỏ vừa đi qua hồn mình,
nơi trái tim như nhắc nhở.
Con đường mùa hạ và hàng sao
rắc hoa lấm tấp trên tóc em
buổi chiều anh đưa về. Ngôi
nhà công hoa giấy đỏ, con
độc buồn đỏ xuống bờ sông,
anh đã qua những sáng hàng
mơ thả lá những chiều anh bước
đãi trước khuôn viên nhà nguyện
đỏ. Bâng em gầy bên cửa sổ
lan nở vài nụ trắng và những
chuyến xe buồn đưa anh rời
thành phố của em.

Một Thụy nhớ một lời hát :
"Thằng có hồng bằng đôi môi
em, mà có buồn bằng đôi mắt
em...../ai em gầy guộc nhỏ
như cánh vạc về chốn xa xôi!"

LỤC BÁT * LỤC BÁT * LỤC BÁT....

từ con học trắng qua trời
tình bay qua mắt xa với mây xưa
anh đi buồn mấy cho vừa
rong rêu đông kín mắt xưa thốt
buồn

Tóc mây buông xoắn vai gầy
cho anh uơm mộng dệt đầy
môi em nhẹ thoảng mùi hương
cho anh ngây ngất vào vũng nu
cười .

